

Arca vieții

Camelia Ardelean

Plutesc pe arca vieții, pierdută și naivă,
Înconjurată-adesea de haos și furtuni,
Și, așteptând sentința cândva definitivă,
Încerc să zbor spre aștri, să nu cad în genuni.

Mi-e existența plină de temeri lapidare,
Mă înfioară gândul că într-o zi plecăm,
Nu înspre munți de gheață sau calde estuare,
Ci într-o altă lume, la care nu visăm.

Nu știm ce ne așteaptă și ce luăm în arcă,
Adesea puerile bagaje de doi bani.
(Căci poate, dând la vâsle în a salvării barcă,
Recuperăm fuiorul pierdut al multor ani.)

Azi am ajuns, în grabă, la stop cu trista-mi viață,
Era culoarea verde... Oare ce-o fi-nsemnând?
De când are o arcă intersecția în față?
Să trec eu mai departe sau alții sunt la rând?

Tot navigând pe-oceanul de temeri și regrete,
Uităm de curcubeul zâmbindu-ne-ntre nori,
De stelele albastre, rotunde și cochete,
Ce ne-ncălzesc adesea iubirea cu fiori.

Călătoria noastră-n sens unic e doar una,
Să încercăm s-o ducem cu bine la sfârșit,
Luându-ne, în față cu soarele și luna,
Numai o bucățică din timpul infinit!